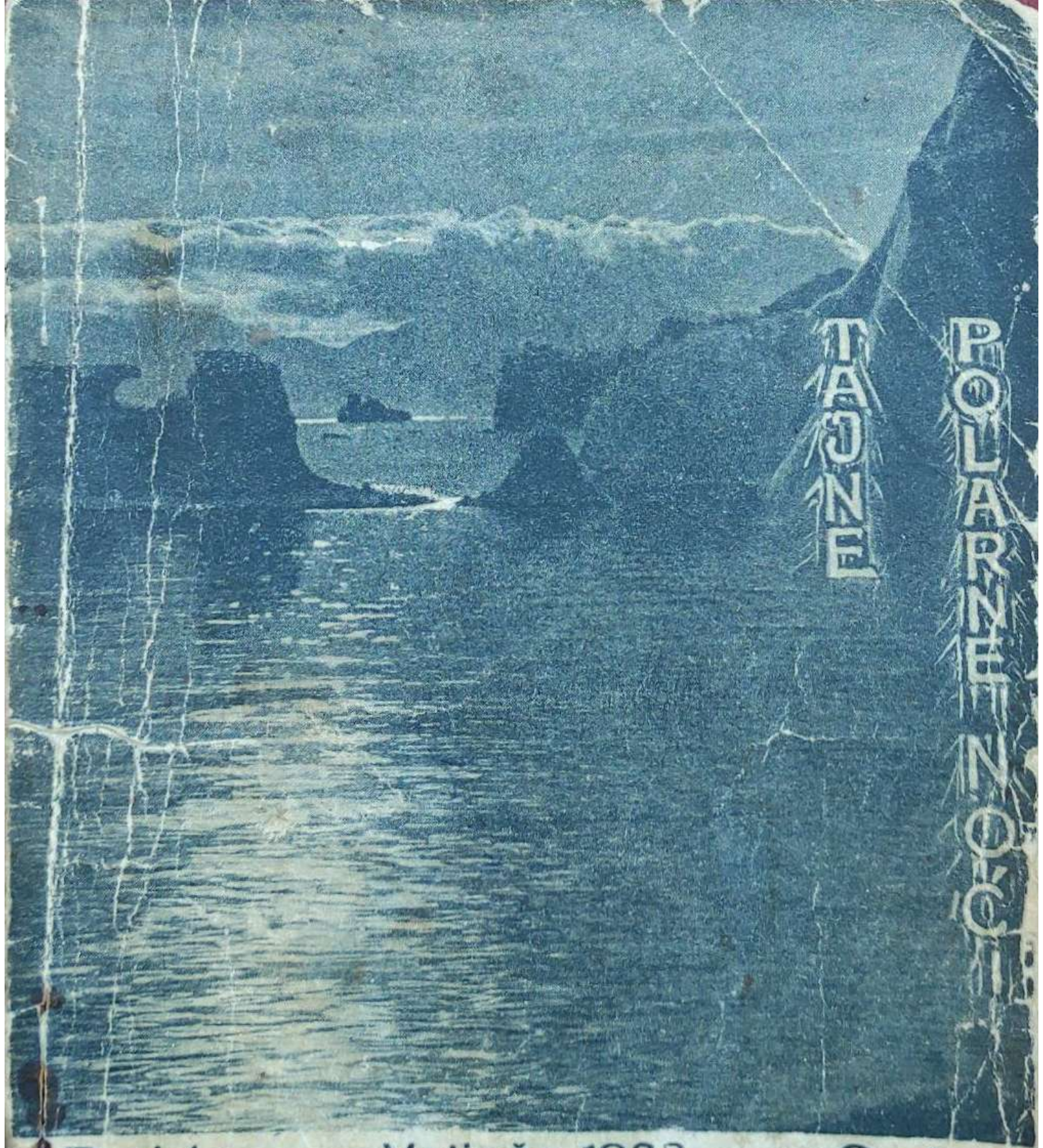

Broj 1 Veljača 1938 God. III

Misijska Biblioteka

Poštarina plaćena

17508

MISIJSKA BIBLIOTEKA
Dvomjesečnik za pouku i prosvjetu
Izlazi svakog drugog mjeseca. Pretplata 6 dinara godišnje.
Zagreb, veljača 1938

TAJNE POLARNE NOĆI

ČAROBNJAKOVA PRIJETNJA

Kristalni glasovi zvona razlijegaju se s misijske postaje ogromnom ledenom zemljom. Tu stanuje narod, koji sebe nazivlje »Noćnicima«, »Pravi ljudi«, dok ih Indijanci zovu »Eskimi« to jest ljudi, koji jedu sirovo meso.

Dvadesetak muževa umotanih u svoja najljepša krzna, a njihove žene ponosne na svoje biskajsko vezivo, kreću prema misijskoj kapeli. Na čelu im stupa slavni i snažni Badluk, Veliki lovac, iz plemena Linak. Oko njih se poigrava vjetar sitnim, snježnim pahuljicama pa potiče svakoga, da se što bolje umota. Govore vrlo malo, jer im studen ne dopušta. Ovu tišinu prekida iznenada neki tajanstveni glas vičući iza njih: »Evo izdajica! Stiglo vas prokletstvo duhova!« — Bijaše to kletva Ogakuta, vračara, koji se sakrio iza jednoga iglusa, ledene kuće, da vreba na malu četu. Međutim je ova mirno nastavila put i unišla u misijsku crkvicu ne hajući nimalo za čarobnjakove prijetnje i poglede pune mržnje.

U daljini stoji još uvijek vrač. Izražaj srdžbe stisne mu velike usne. »Uh, što ga mrzim! toga svećenika tuđinca, koji je došao ovamo, da me istisne!« promrsi škrinuvši zubima. Diže pesnicu prema

crkvici i nastavi: »Dobit ću ja tebe, Kristov svećeniče! Prije ili kasnije upast ćeš u moje šake, a onda jao si ga tebi, bijela huljo!«

Međutim otpjeva u kapelici svećenik sv. Evanđelje. Okrene se prema vjernicima, da im progovori o riječi Božjoj: »Djeco moja, ljubite se među sobom, kao što sam ja ljubio vas!« — Ovo bijaše najmiliji predmet misionarevih pouka. O tome je on odlučio govoriti i danas na sam Uskrs, na dan slave i radosti, što je po prvi puta sakupio svoje ovčice u jedva dovršenoj crkvici . . .

Siromašni su ljudi, kojih se često na pustim, ledenim poljanama hvata malodušnost, slušali svećenika kao mala djeca. Bili su dirnuti tajnama svete vjere . . . i ganuti plakahu suze radosnice.

Kad se svršila služba Božja, bijaše ovim tvrdim, oporim ljudima upravo žao ostaviti to mjesto sreće i mira te se vratiti k svagdašnjoj borbi s ledenom, nemilosrdnom prirodom.

Voma, sestra Badlukova, dostigla je svoga brata. Oči su joj sjale od sreće, a oko usana titrao joj radostan smiješak.

»Oh, Badluče, kako lijepo bijaše u kapelici! Kako krasan oltar, gdje je treperilo toliko svijeća! Pa onda glasovi orgulja . . . pa pjevanje!«

»Jest, Voma, otac nam je pravo rekao, kad je došao u našu zemlju, da će nas učiniti sretnima. To je doista kutić neba, što nam ga je danas otkrio!«

»Znala sam ja, da je on dobar, Badluče! Zavoljela sam ga, čim te napola mrtva doveo na svojim saonicama, dvorio i spasio . . .«

»Da, a ja sam ga u zahvalu nemilosrdno otjerao u noć i studen! Oh, Voma! Koliko sam požalio taj čin! Kako mi je mogao otac oprostiti taj moj drski čin?!«

»Ti dobro znaš, da on na to više ni ne misli i da te voli svim srcem!«

»Ja ga također volim, Voma! Drage bih volje dao svoj život za nj, draga sestro!«

»A bi li ti dao svoj život i za me, Badluče?« umiješa se svježi glas. Bijaše to Pjatuk; dvije godine starija od Vome. Sa svojim je sjajnim očima bila najljepša Eskimkinja u čitavome plemenu Linak.

Badluk ju je volio, a ona njega. Ali ovo se dvoje ne će nikada vjenčati. Pjatuk će ostati zauvijek pogankom . . . jer ona bijaše kći vračara Ogakuta. Badluk je pak predobro poznavao divlju mržnju, kojom je čarobnjak mrzio njega, što je prigrlio Kristovu vjeru.

»No, Badluče, zar mi ne ćeš odgovoriti?« nastavi djevojka smiješeći se.

»Oh, Pjatuk, ti dobro znaš, da te volim i da bih za te sve učinio«, odgovori Badluk oborivši oči.

»Zašto onda hodaš oko toga svećenika? Zašto si ostavio zakon naših duhova i vjeruješ u Boga ovoga bijelca?« reče ogorčeno djevojka.

»Pjatuk, ne govori tako! Upoznao sam i uzljubio Krista, i ništa me više ne će od njega odijeliti!«

»Niti ja, Badluče?«

»Niti ti, Pjatuk!« odvrati mirno Badluk. »Ljubim tebe, ali njega ljubim neizmjerno više! Jednoga ćeš dana možda i ti njega upoznati i uzljubiti, a onda ćemo si biti bliži.«

»Ah, ah, ah . . . Ah, ah, ah!« začuje se nato porugljivi smijeh čarobnjaka, koji se pojavio iza iglusa, ledene kolibe, odakle je vrebao na došljake. Čuo je posljednje riječi Badlukove, i usta se njegova iskrive u smijeh pun mržnje . . .

»Pjatuk kršćanka? . . . Pjatuk tvoja žena?« zakreštao stari vrač. »Nikada! Volio bih je živu u

led zazidati, da umre od gladi!... Nato pograbi bjesomučno djevojku za ruku i povuče je okrutno za sobom.

MALA LINU

Zima se približavala kraju. Ipak je termometar, što ga je o. Vilim brižno čuvao u svojoj kolibi, pokazivao još uvijek 30° C ispod ništice. Bijaše strašno. Kad bi se tko rukom dotaknuo željeza, koža bi se lijepila za nj, a ozljede bi bile slične opeklinama. Ipak su tu studen snosili sada svi mnogo laglje s nadom u skoro proljeće.

U nutarnjosti iglusa prilično je ugodno. Mala svjetiljka, dah stanovnika i naravna toplina ugriju studeni zrak.

Ali vani brije snježna vijavica, ledeni vjetar urliče i sili stanovnike, da se ledom sve više zazidaju imajući za društvo samoću i gladovanje. Sunce se napokon sakrije, zađe, da se tek nakon više mjeseci opet pojavi. Nagomilani se led ovija u skoro potpunu tamu. Nema tu razlike između dana i noći... Samo za posve vedrog vremena rasvijetluje sjeverna zora obzorje svojim svjetlucanjem. Tada izlaze svi stanovnici iz svojih iglusa, ledenih koliba, da motre veličanstvenu pojavu, koje se ne mogu do sita nagledati. Najednom se ta kratkotrajna svjetlost utrne, i polarna noć opet zavlada rasvijetlena samo katkada zvijezdama i mjesecom.

Iza ledenih zidova svojih koliba čekaju Eskimi nestrpljivo, kada će se pojaviti prvo svijetlo na nebu, koje naviješta povratak proljetnoga sunca. Prema broju mjesečevih mijena računaju na povratak proljeća.

Tako bijaše i ove godine. Bilo je već vrijeme, da proljeće svane, jer se i zaliha hrane smanjivala,

a ulja je nestajalo. Nepreglednim Baffinovim krajem zavijahu na smrt gladni psi svoju posmrtnu tužaljku. Eskimi ih slušaju zabrinuto, jer kada psi počnu zavijati, počet će se međusobno žderati nemajući druge hrane.

»Slušaj, Semiače, kako psi tule! To navješćuje nesreću. Bojim se, da nas ne će stići kakvo zlo!« govoraše Mikova, žena Semiaka, a susjeda Badluka. Do njenih se nogu igrao dječarac kojih deset godina, a na krilu je držala kćerku, koju je motrila ljubavlju i nemirom. Bijaše to malo, slabašno biće, koje je groznica trošila, a glad i oskudica izjedala. Dijete je jaukalo i uprlo svoje oči u majku. »Jesi li gladna, moja Lino? Pričekaj, majka ima još malo tuljana, što ga je za tebe sakrila.«

Ispod medvjeđe kože, koja je pokrivala zemlju, izvadi Mikova komad napola gnjila mesa. Netom opazi Semiak hranu, skoči i istrgne je iz ruku svoje žene: »Ovamo meso! Ako jedno od ove djece mora da jede, neka je to sin, a ne kći!«

»Ali mala umire od gladi!« odgovori majka suznih očiju.

»Pa što onda? Zar ne poznaješ zakona naših otaca? Što mi je stalo do kćerke!... Sina moramo spasiti. On je nasljednik oca, buduća glava obitelji, onaj, koji će me nadomjestiti, kada će moja duša otploviti u carstvo duhova. On neka živi!«

»Ali smiluj se samo još ovaj puta, Semiače! Evo dijete umire!« jecaše jadna žena.

Dijete je zaista zatvorilo oči i počivalo nemoćno na grudima svoje majke. Semiak ga dugo promatrao, a onda kao da je naglo nešto odlučio, ustane.

»Čuj, Mikova! Nemamo više hrane, da držimo oboje djece. Moramo da jedno žrtvujemo! Daj mi

Linu, da je ukopam pod led. Ona se ne će mučiti, već je i onako napola mrtva.«

»Milost, Semiače! Milost! Ostavi mi kćerku! Ako već mora da umre, neka umre u mome krilu, nemoj mi je uzeti!« vapila je nesretna majka.

»Podnipošto! Ti bi joj još dala hranu, koja ima da spasi život mome sinu. Slušaj, tvrd je zakon gladi!« I istrgnuvši dijete iz ruku majke odnese ga napolje.

Vani na jakoj studeni mala je Linu otvorila oči i počela prestrašeno vikati i cviliti, dok je Eskim dugim nožem, što ga je uvijek uza se nosio, kopao grob u ledu. Iskopavši jamu položi u nju kćerku i napuni rupu svježim snijegom. Ne mareći za bolni jauk djeteta, koje se gušilo u grobu, vrati se trčeći u svoj iglu, kolibu od leda.

Semiak je mislio, da ga nitko nije u zločinu zatekao, ali se prevari. Iza ledenih okana uznemiren vikom djeteta promatrao je s grozom misionar cijeli prizor.

Prema tvrdome zakonu sinova leda ne mogaše on zapriječiti, da jedan otac ne žrtvuje jedno dijete, da spasi drugo... Ali jedva što Eskim iščezne, svećenik požuri maloj žrtvi u pomoć.

Grozničavo rasprti snijeg, izvuče malo, na strašnu smrt osuđeno biće i odnese ga u svoj iglu.

Majčinskom brigom uvije Linu u topli gunj i ulije joj u usta malo mlake vode.

»Gladna sam!« uzdahne dijete otvorivši oči i sjetivši se svega, što se dogodilo, zavapi bolno:

»Oh! Pusti me, majko! Majko, ja se bojim!«

»Jadna mala Linu! Ne boj se više ničega! Ti si kraj oca. Znam, gladna si! Otac će potražiti hrane, a Linu će biti dobra i spavati, dok se otac vrati«.

Svladana slabošću i uzbuđenjem zatvori Linu oči. Nemiran san je svlada, i ona začas zaboravi na glad i strašne proživjele časove.

Svećenik pogleda napolje. Vijavica još sveudilj zviždi popuštajući na mahove; znak, da će se bjesnilo njezino smiriti. »Moram da smjesta nađem hrane za ovu jadnicu«, govorio je sam sebi. »Moje je zalihe nestalo; par dana bih još nekako odolijevao, ali dijete će umrijeti, ne dobije li odmah koji zalogaj.«

Odlučno prihvati za ostan i koplje, zaogrne se krznenom kabanicom, svrne još jedan pogled na spavajuće dijete i korakne u nevrijeme izvrgavajući svoj život opasnoti.

Misionar se napokon vrati sa višesatnoga, teškoga lova. Sretan bijaše, jer je ulovio zečića, slasnu hranu.

»Linu, veseli se! Nosim ti jela!« progovori misionar sav radostan. Ali nikakva glasa, da mu odgovori. Sa strahom ulazi u kolibu. Da li dijete još spava, ili je došao prekasno... Možda ju je neumoljiva smrt uronila u san, iz kojega se ne će više probuditi?

Uzalud su njegove oči pretražile svaki kutić u uskoj kolibi. Uzalud je podigao medvjeđe kože, premetao sanduke, koji su mu služili kao pokućtvo; uzalud je tražio na smrznutom tlu tragove bolesnog djeteta, što je ovdje još prije nekoliko sati nemoćno počivalo... Mala je Linu iščeznula...

ČAROBNJAKOV ZLOČIN

Dok je misionar o. Vilim pretraživao tjeskobna srca svaki kutić svoga iglusa, obilazio je neki čovjek vrlo oprezno ledene gomile i kolibe približavajući se svom osamljenom stanu. Ogledavao se neprestance sad lijevo, sad desno stiskajući pod pa-

zuhom veliki sumnjivi svežanj umotan u tuljanovu kožu. Ma da bijaše strašno studeno, rosile mu čelo kapljice znoja, što mu ih je istisnula uzrujanost, strah i mržnja. Borio se svom snagom protiv žestokoga vjetra, što mu je brijao u lice zaustavljajući mu dah i priječeći hodanje.

Napokon stigne do svoga iglusa. Odmah odloži teški teret, odvali ledenu ploču, što je zatvarala ulaz njegove kolibe, i ubacivši zamot promrmlja neke grozne riječi. Osvrne se još jednom na snijegom zapuhane igluse, kao da se boji, da će oni odati njegovu tajnu. Tada uniđe u kolibu taruć̀i si od studeni ukočene ruke.

Malene oči toga zvjerskoga čovjeka sjahu kao dva pogubna ognja. Mršavo mu se lice nabralo u stotinu nabora, kao da su ga strasti rasjekle. Strašan i odvratan bijaše njegov smiješak pun mržnje, dok je stisnutom pesnicom mrmljao protiskujući kroz zube osvetu: »Gotov si, gotov, svećeniče Kristov, zavoditelju moje braće! Nisi vjerovao u moju osvetu, da ću te maknuti, ostaneš li dulje među nama. Mislio si, da si jači... Sada ti je sve prekasno! Možeš još prije smrti tuliti kao pas, ali smrti više izbjeći ne ćeš! Zapečaćena ti je sudbina po Ogakutu, ti, bijelo pseto!«

Govorio je to tako naglo, grozničavo, kao da još ima obaviti silno hitan posao. Prekapava po kutovima svoga iglusa, žuri se, nešto traži. Iz jednoga kuta izvuče dva komada čudnoga oruđa: nešto nalik na trnokop i kamenu lopatu. To zadjene o rame i iziđe iz iglusa. Ogleda se najprije na sve strane, onda zaobiđe kolibu i poče kopati smrznutu zemlju. Drhtao je, noge su mu klecale. Na časove se zaustavi i obriše čelo debelim rukavom kao da se neobično znoji. Napokon iskopa dva lakta dugačku jamu, a lakat široku.

»Dakle je i to gotovo!...« promumlja preda se. »Najteže je svršeno, uspjeh zajamčen. Ostalo je igračka. Samo brzo, da ne osvane Pjatuk. Toga bi mi još trebalo! Ona to ne smije znati! O mekanom srcu visi uvijek brbljavi jezik!...«

Vrati se u iglu. Pograbi težak zamot, što ga je odložio pri dolasku i razmata. Najednom stade kao ukopan. Pričini mu se, da čuje tihane uzdisaje.

»Duhovi! Zar ona još živi?!« rikne zvjerskim, ali prigušenim glasom. Ustane sav prestrašen i zuri u svežanj. U svežnju se još nešto miče i ponovo zajeca... mala Linu je plakala. Sitni glasić prodiraše tako tužno ledenom ravnicom, da bi i kruti led proplakao. Ali to od strasti podivljaloga čarobnjaka ni najmanje ne dira. Njega hvata samo kobni strah, da bi se mogao taj vapaj čuti i u susjednim iglusima, premda je vani još uvijek bjesnila vijavica... Upravo ludi strah obuze otimača male, i bez daljnjega promišljanja baci se stisnutim šakama na dijete... Iza par časaka nije se u naborima tuljanove kože ništa više micalo... Strašan je zločin dovršen...

»Gotovo je!« rukne čovjek bez daha i duše.

U taj se čas prolomi iza čarobnjaka strašan krik. Ogakut se okrene kao ranjena neman, okamenì se od straha, jer je umorstvo otkriveno. Bijaše to Pjatuk, njegova kći, koja ga je zatekla pri djelu i motrila očima straha i groze.

»Odilazi! Odilazi!« vikao je zločinac kao pomaman. »To se tebe ni najmanje ne tiče!« Vičući ovako prihvati je krutom rukom, da je izvede napolje, ali Pjatuk se od užasa onesvijesti i sruši na tlo.

»Što sada?« preleti trenutačna misao čarobnjakovim mozgom. »Uh, baš je dobro, što je pala u nesvijest! Požurimo sada i izrabimo čas, da uklo-

nimo dijete! Pjatuk će se već kasnije osvijestiti!« Brzo uzima lješinu male Linu, nosi je iza kolibe i baci u iskopanu jamu, koju brzo zatrpa ledom i snijegom.

Vraća se u kolibu. »Posao je ipak uspio!« promrmlja nešto nezadovoljan. »Samo da je Pjatuk malo kasnije došla!... Moram da čujem, što ona misli, što će reći moja kćerka.«

Pjatuk se međutim osvijestila. Bacila se na medvjeđe krzno i tako bolno jecala, kao da će dušu ispustiti.

»Oče, oče, zašto si to učinio?« poviče na čarobnjaka, grčevito plačući, čim je unišao.

»Šuti!« izdere se na nju Ogakut.

»Jadna mala Linu! Jadna mala Linu!« jeca Pjatuk još bolnije.

»Hoćeš li već jednom ušutjeti!« zaviče vrač još bjesnijim glasom. »Progovoriš li mi samo jednu riječ o tome, što si vidjela, sašit ću ti usta medvjeđom strunom, kako je to učinio Tojta svojoj ženi!«

Ali se Pjatuk nije smirila. Ona jadikovaše sve glasnije, zahvatio ju je grčeviti plač. Vrač je u nemaloj neprilici. Uviđa, da prijetnjama ne će ništa polučiti. Zato se promijeni pa će ljubazno:

»Slušaj me, Pjatuk! Ti voliš Badluka, zar ne?«

Djevojka podiže začuđeno glavu, a vrač nastavi:

»Što sam učinio, učinio sam radi tebe, Pjatuk, da se Badluk ne bi dao dulje zavađati od ovoga stranca. Posumnja li Badluk, da je svećenik umorio dijete, odvratit će se od njega. A kako je još napravit, on će ga zamrziti, kolikogod ga sada voli. Badluk će se vratiti vjeri svojih otaca i ništa više ne će vas priječiti na putu k vašoj sreći.«

»Ne razumijem,« mucala je djevojka.

»Uzdaj se u svoga oca, Pjatuk! Prije svega ni riječi o tome, što se ovdje dogodilo, inače jao tebi!«

Na te se riječi čarobnjak okrene i ode iz iglusa, a da se ni ogledao nije.

Pjatuk je gledala za ocem, koji se udaljivao. Neshvatljiva tuga obuze joj srce. »Tako je dakle! On, moj otac, sluga duhova, radi ovako!... Koje li razlike između njega i onoga tuđinca, misionara!« Začas strese glavom, da protjera te nedrage misli, koje su joj protiv njezine volje navrle. Zar da se ona dade opčarati od onoga stranca?

Čarobnjak je međutim hitio prema Semiakovu iglusu. Vijavica je popuštala, a na blijedom se nebu pojavilo svijetlo. On pokuca živahno na ledeno okno iglusa. Odmah se odvali ledena ploča, što je zatvarala ulaz u snježnu kolibu. Stanovnici se prestraše ugledavši u svome stanu tako visoku ličnost; najviše se prepade Semiak, koji taj čas pomisli, da se u selu doznalo za njegovo nedjelo. Zato se osobito on pokloni vrlo duboko prekrstivši ruke na prsima.

»Semiače, gdje je vaša mala Linu?« upita čarobnjak.

»Ogakute, jao...« tepao je čovjek sav drščući.

»Znam već sve...! Poznata mi je već nesreća, što se oborila na tvoj iglu. Vidio sam bijelca, koji je bježao s tvojim djetetom!«

»To je nemoguće!« prekine ga Semiakova žena, koja je svećenika uvelike cijenila. »Semiak ga je sam ukopao!«

»Hoćeš li šutjeti!« zagrmi muž.

Čarobnjak kao da nije čuo, što je žena govorila, nastavi:

»Vidio sam bijelca, kako je nosio tvoje dijete u svoju kolibu. Vrebao sam na nj. Dva sata kasnije vidio sam ga, gdje izlazi iz iglusa. Pošao sam i ušuljao se u njegov stan, da malu otmem i da je vama opet vratim. Ali badava, sav se moj trud izjalovio!

Mala je iščezla kao da ju je zemlja progutala. Nigdje je više nijesam mogao naći«.

»Ogakute, je li to moguće? Je li istina, što govoriš?« upita Semiak nepovjerljivo.

»Jest, tako je! Sve je to živa istina! Na svoje sam oči vidio, kako je svećenik bježao s malom Linu. Vidio sam na svoje oči, da ju je odnio u svoj iglu. Dva sata kasnije on je izašao. Kuda? Tko bi to znao! Pošao sam do njegova iglusa i sagnuo se na ledeno okno. Tražio sam malu, ali koliba bijaše prazna. Male nigdje ne bijaše...« Ovom kliskom laži uvjeravao je Ogakut Semiaka, podbadao ga na osvetu.

»Jao si ga tebi, ubojice moga djeteta! Šakama svojim izbit ću ti mozak iz glave, koja je zamislila tako okrutnu osnovu!« vikaše Semiak razjaren zaboravivši posve, da je on sam osudio svoje dijete na smrt zakopavši ga živa. Čovjek je zaista čudno stvorenje: što tko više skrivi, to žešće osuđuje bližnjega, samo da iskali grižnju savjesti.

»Semiače, smiri se! Bit ćeš skoro osvećen! Dođi sa mnom! Odmah ćemo poglavici i zatražiti, neka mu on kroji pravdu.«

Semiak se još nije posve snašao. Pri dolasku čarobnjaka drhtao je od straha kao šiba na vodi, jer bijaše uvjeren, da je njegovo zlodjelo otkriveno. Istina eskimski je zakon nekada dopuštao, da se žrtvuje kći, samo da se sin spasi od gladi; ali danas taj zakon više ne postoji. Kako bi mu poglavica sudio, to ga nemalo zabrinjavalo. A sada? Sada se stvar tako lijepo razvila! Umiješao se stranac, kojega ni Semiak nije nimalo volio. Na misionareva leđa pada sva krivnja. Pa ako bi i njegova žena možda što izlanula, to se ne treba više bojati, jer ga je Ogakut, svemoćni vrač, uzeo pod svoju zaštitu. Svijestan si bijaše i toga, da tu nijesu baš

čisti poslovi, da tu postoji neka prevara, neki veći razlog, zašto čarobnjak tako radi . . . Ali što se to napokon njega tiče!

»Jesi li spreman, Semiače, da idemo poglavici?«

»Razumije se, evo me, Ogakute, idemo!« odvrati čovjek.

U polarnom sumraku pomiču se selom dvije pojave; idu putem prema poglavičinoj kolibi, koja stajaše usred sela. To su Ogakut i Semiak.

ZLOBA

Pred iglusom poglavice visjela je napeta tuljanova koža na kitove usove. To bijaše seoski gong. Čarobnjak pristupi gongu, uze moržev zub, što pokraj ležaše, i udari u taj gong — bubanj do tri puta. Zvuk se razlijegaše selom od iglusa do iglusa, dok nije zamro u daljini među ledenim gorama . . . Tajanstveni zov brujanja uznemiri cijelo selo. Ledene se ploče na ulazima kolibá počeše odmicati. Sjene Eskima kližu se ledenim putem prema iglusu poglavice. Nitko ne govori ni riječi. Mrtva tišina u onom polarnom mraku, kojim se ljudi kao prikaze pomiču po mrtvome ledu, oblijeva čovjeka nekim hladnim strahom.

Svi su poznavali taj znak. Svaki je znao, da se nešto teška dogodilo, da će se opet obaviti neki žalostan obred. Moguće opet jedan život manje u toj ledenoj dolini smrti . . .

Naskoro se pojavi sam poglavica i stane pred iglu. Oko vrata resi ga ogrlica od zubiju mladih morževa. U ruci drži obruč i jedan štapić od kitova usa. Ramena mu pokriva plašt od medvjeđega krzna, bijel kao snijeg. Uglate mu se oči krijesile kao žive žeravice: ta sudac je, koji ima da nemilosrdno kroji pravdu.

Poglavica obiđe u krugu skupljene Eskime. Šuti, ne govori ni s kime. Napokon se okrene prema ljudima i reče: »Neka pristupi onaj, koji prizivlje na moj sud!«

Čarobnjak i Semiak istupe iz mnoštva. Očekivali bismo, da će sada čarobnjak iznijeti tužbu. Ali ne! Odviše je lukav. To je morao Semiak, da vrač može još slobodnije navaljivati na misionara. Semiak prekine šutnju i reče:

»Poglavico plemena Linak, tvoji te sinovi smjerno pozdravljaju!«

»Govori!« reče poglavica.

»Mala Linu, moje dijete, je iščezlo!« . . .

»Nastavi!« zapovijeda starješina.

»Ogakut, naš veliki vrač, vidio je na svoje oči . . .«

»Ogakute, govori, što si vidio!« naloži opet poglavica.

»Vidio sam bijeloga svećenika, gdje je nosio djevojčicu u svoju kolibu.« . . . Čuje se žamor negodovanja među sabranom svjetinom.

»Dalje!« opet će poglavica.

»Uhodio sam toga stranca, da vidim, što će učiniti s djetetom. Nakon jednoga sata vidim ga, gdje izlazi. Htio sam se osvjedočiti, što je učinio s malom. Uniđem u njegov iglu . . . a iglu bijaše prazan.«

Semiak se ne mogaše suzdržati već krikne bijesan: »Ubio mi dijete! Ubio mi malu Linu! Osveta! Osveta!« i zalama rukama iznad glave.

»Sudite mu! Sudite mu!« poviče većina nazočnih Eskima. Drugi su kimali glavom kao da ne vjeruju. Gledali su Ogakuta. Naprčio je svoje krupne usne, dok su mu oči zlobno sjale. Nema sumnje, on je zapleo u tu stvar svoje prste. Poglavica zapovjedi:

»Idite potražite mi stranca!«

»Nije potrebno!« začu se duboki glas. »Evo me! Što želiš od mene?« javi se misionar.

»Strašna se optužba oborila na te! Jesi li ti odnio malu Linu u svoj iglu?«

»Jesam,« odvrati svećenik.

»Gdje je mala sada?«

»Na žalost ne znam. Otišao sam, da potražim za nju nešto hrane. Kad sam se vratio, djeteta nije više bilo u mome iglu.«

»Tvoje su riječi neistinite!« odvrati starješina. »Reci nam, zašto si uzeo dijete i što si s njime učinio!«

Svećenik ne htjede odati Semiaka pa jednostavno reče: »Našao sam dijete, gdje leži u snijegu i umire od gladi. Odnio sam ga zato u svoj iglu i položio na medvjeđe krzno. Čim je zaspalo, otišao sam, da potražim hrane. Vrativši se djeteta nijesam više našao. To je sve, što znadem.«

»Čuj stranče! Primili smo te u svoju zemlju kao gosta. Dozvolili smo ti, da sagradiš kapelu, da propovijedaš svoju vjeru. A ti zar ovako uzvraćaš našu gostoljubivost!«

»Ali vjerujte mi . . .« hoće svećenik da se brani, ali ga poglavica prekida riječima:

»Što si učinio od djeteta? Jedino nas to pitanje zanima. Kazuj nam, stranče, gdje je dijete! Radi se o tvom životu. Bit ćemo bez milosrđa. Jedino, čime si još možeš ublažiti muke, jest, da nam kažeš, što si učinio s djetetom.«

»Sve, što znam i mogu, jest, da ponovim ono, što sam vam čas prije kazao,« odgovori svećenik potresen.

»Ali ja mogu da saznam istinu!« poviče nato čarobnjak. »Pitat ću odmah duhove, i varalicu ćemo ubrzo raskrinkati!« — Nato povuče čarobnjak prugu

po smrznutom snijegu, uzme obruč i štapić, što mu ga pružio starješina, i poče ga sve brže i brže vrtjeti iznad svoje glave izgovarajući neke nerazumljive riječi. Trčao je kao opsjednut sredinom čarobnoga kruga.

Eskimi su prisustvovali tome prizoru u svečanoj tišini. Obuzeo ih je praznovjerni strah. Uprli su svoje oči u čarobnjaka, koji je taj čas izlio iz posude smjesu tuljanove, morževe i medvjeđe krvi. Tekućina se razlila ledom u male lokvice čudnovatih oblika. Ogakut se nagnuo nad njima i pomljivo sve motrio. Najednom se uspravi i poviče:

»Srdžba duhova neka siđe na zločinca!«

»Govori!« naloži poglavica. »Što kažu dusi?«

»Moja se usta ustručavaju iznijeti strahote, što sam ih vidio u krvi. Ali, jer to zahtjevaš ti, otac i poglavica plemena, ne smijem prešutjeti. Čuj, što mi dusi otkrivaju.« Čarobnjak začas stane, namjesti se, kako će njegova izjava to strašnije djelovati na nazočne, a onda u potpunoj tišini progovori skoro plačućim glasom: »Bijelac je žrtvovao dijete svome Bogu, a zatim je pojeo njegovo meso!«

Ljudi se uskomešali. Čuli se poklici zgražanja. Počeše vikati: »Smrt, smrt ubojici!«

Samo se jedan jedini prijateljski glas diže na obranu. Bio je to Badluk, koji je htio da pod svaku cijenu spasi misionara i reče:

»Ovaj je čovjek nevin! To jamčim ja, Badluk. On ne može počiniti takva zločina! . . .«

Poglavica prekine odmah Badluka u riječi i progovori svečano:

»Veliki lovče, tu nemamo ništa više da raspravljamo i branimo. Dusi su po čarobnjaku progovorili, oni se ne varaju. Ubojica ima da osjeti zakon naših otaca: zazidat ćemo ga živa u led, da od gladi i studeni pogine.«

Time bijaše neopoziva osuda izrečena. — Svećenik svrne žalosno pogled na kršćane, još novajlije u vjeri, koje još može da uzdrma svaki vjetrić praznovjerja u vjeri i povjerenju. Gleda u njih. Svi su oborili glave i šutjeli. Neki bi ga začas i pogledali, ali pogledom mržnje, što ih je tako prevario! Pjatuk stajaše postrance. Na licu joj se čitalo, da bije u duši strašan boj. Samilosno i prestrašeno zuri u misionara. Već htjede da otvori usta, da izda tajnu, kad joj oko zape o Badluka. Sjetila se očevih riječi: »Učinio sam to radi tebe, da se Badluk odvrati od nemila stranca i povrati k vjeri svojih otaca. Onda se ništa više ne će protiviti vašoj sreći . . .« I Pjatuk zanijemi i kukavno ušuti . . .

Muževi pristupiše k osuđeniku. Pozovu ga najvećim počitanjem, da ih slijedi. Kod njih je naime to strogi običaj, da s osuđenikom postupaju vrlo obzirno. Čim je koji čovjek osuđen na smrt, on je posvećen, jer se smatra, da je postao svojinom, vlašću duhova.

Svećenik ih slijedi bez oklijevanja. Čemu uopće pokušavati, da se brani? Ovi su jadnici uvjereni, da su duhovi progovorili, da su duhovi istinu kazali. Oni ne će htjeti, da saslušaju njegovih riječi obrane. Obuzela ga duboka tuga. Zar je zato ostavio svoju domovinu, svoje najmilije, i došao ovamo, da tu sramotno kao ubojica pogine?

Gledao je svoje kršćane. Nitko od njih nije više ni nastojao, da ga brani. Pače su ponašanjem svojim odobravali osudu. Zar su zbilja i oni uvjerenja, da je počinio takav grozan zločin?

»Bože moj!« uzdahne misionar. »Pošalji mi kušnje, koje hoćeš, ali se smiluj toj svojoj djeci!«

Mislima se prenese u svoju domovinu. U kući, gdje je sproveo svoju mladost, živjela je još njegova majka zabrinuta za svoga sina. Očekivala i nadala

se još uvijek, da će se on možda ipak još jednom vratiti, da ga vidi.

Na pomisao jadne majke zasta mu u grlu jecaj. Otrese se junački te misli, on želi prinijeti potpunu žrtvu. Osuđen je na smrt, i zato hoće da ne umre samo kao čovjek nego prije svega kao dobar kršćanin. Digne srce k Bogu. Čemu da se on još dalje brine, što će mu se dogoditi? Bog je Gospodar, on njegov sluga. Bog ne će ništa dopustiti, što ne bi bilo na dobro duše njegova svećenika. On ga može osloboditi i onda, kada ga već zahvate i studen i smrt. A ne traži li Bog dragi upravo žrtvu njegova života, da spasi svojom krvlju taj zaslijepljeni poganski narod? . . .

Žalobna se povorka približavala mjestu osude. Bubnjevi jecahu, snijeg je škripao, a ljudi vođahu nevina čovjeka u smrt . . . Osuđenik si bijaše svijestan, da je to njegov posljednji zemaljski put; nikada više ne će njegove noge gaziti smrznuta snijega ovih nepreglednih ledenih poljana, koje si je odabrao, da ih za Boga obrađuje.

Daleki vrhovi gora svjetlucahu već u proljetnoj zori kao ogromni briljanti od hiljade bridova. Da, skoro će proljeće, koje je i on tako teško čekao u svom iglusu, jer ga morila neodoljiva težnja, da što prije pođe u potragu za izgubljenim ovcama. No čovjek snuje, Bog određuje . . .

Došli su izvan sela. Tu se zaustave. Eskimi se dadoše odmah na posao i stadoše kidati komade leda, kojim će osuđeniku sagraditi kolibu, ledeni grob. Koliba će biti samo toliko velika, da može čovjek u njoj udobno sjediti, ali se micati i pružiti ne može.

Posao nije dugo trajao; ta leda imade svuda, a Eskimi su u tome poslu vrlo spretni. Kad su svršili zgradu, nadsvodili su je ledenom pločom. Još

klešu jednu veliku ledenu ploču, kojom će zatvoriti ulaz i tada će se postaviti oko osuđenika, da prisustvuju posljednjem obredu, kojim se osuđenika počasti.

Starješina odloži svoj bijeli plašt od medvjeđeg krzna i prostre ga pred ulazom u ledeni grob. Čarobnjak raširi ruke kao da prizivlje duhove, a bubnjevi kao da im se odazivlju svojim muklim glasovima. Muževi lovci okrenuše svoje ostve prema zemlji. Uhvate osuđenika i bez ijedne riječi dovedu ga pred grobni ulaz. Ovu strašnu ledenu i jezovitu tišinu polarnoga sumraka prekida sad starješina zadnjom opomenom i govori osuđeniku: »Čovječe, koji imaš da sada umreš od gladi i studeni, sjeti se zločina! Kad ćeš biti sam s duhovima u toj grobnoj tami, pokaj se za svoje nedjelo!«

»Nikada se ne ću kajati za taj zločin, jer ga nijesam počinio. A vama neka oprosti Bog, kao što vam i ja opraštam, što usmrćujete nevina čovjeka!« Okrenuvši se prema čarobnjaku nastavi još potresnijim glasom: »Ogakute, moja će posljednja molitva biti za tebe!«

Pogledavši još jednom samilosnim pogledom punim ljubavi ovaj zaslijepljeni narod načini nad njim znak otkupljenja. Nato uđe u grob. Na otvor navališe ogromnu ledenu ploču, a na sastavcima je poliše vodom, koja se u tili čas smrznula. Tako je nevin čovjek zakopan živ u ledeni grob.

Za mučenika zavlada studen, tama i tišina, od koje će ga osloboditi skora smrt. Ljudi se pak vratiše nakon ovršene osude u svoje igluse na noćni počinak.

KOBAN LOV

Zavijanje pasa razlijegalo se te noći upravo užasno ledenom ravnicom. Pred malenim, snježnim grobom, gdje je čamio misionar, sjedilo je Badlu-

kovo pseto Kimi. On je od sviju pasa najužasnije zavijao upravivši njušku prema blijedome nebu.

Praznovjerjem prožeti Eskimi slušahu te žalobne tužaljke upravo nepojmljivim strahom. Bili su uvjereni, da to navješćuje neko veliko zlo. Mnogi se od Eskima doticahu te noći svojih fetiša i amuleta zaklinjujući duhove, da im ne naude.

Sjeverna je zora navješćivala lijepo vrijeme. Da ne poginu od gladi, odluče, da će u lov na tuljane, iako još uvijek prijeti opasnost od ledenih bregova na moru. Opremiše dakle svoje »umijake«, drvene lađice, ovijene morževom kožom i skupljahu se na obali, da se zajednički otisnu na morsku pučinu.

Badluk, Veliki lovac, dođe, da nadzire pripreme. Rese ga znakovi zapovjednika: ogrlica od medvjeđih zubi, rukavice podstavljene dabrovom kožom i batina s dvostrukim šiljkom. Bijaše si svijestan svoje velike dužnosti, odgovornosti, jer je imao spasiti narod od gladi. On mora poduzeti taj opasni lov, jer je glad na sve strane pritiskala sve više. Djeca i starci gotovo umirahu od gladi, a muževi i žene osjećahu, da im sile malakšu. Preko polovine je pasa već poginulo od gladi, što je za Eskime silan gubitak.

Snježna je vijavica posve jenjala. Lovci se tome mirnom vremenu neizrecivo vesele, ta to je prvi uvjet za obilan lov. Veselio bi se i Badluk, da ga ne mori u duši silna tuga za ocem misionarom, jer se sve više uvjerava o njegovoj nevinosti. Misli na misionara, koji je osuđen na smrt i to u ledenom grobu . . . On je zavolio misionara kao prijatelja, kao oca, jer mu je dva puta spasio život od smrti, a jednom i njegovoj sestri Vomi bacivši se na bijela medvjeda. Misionar ga naučio poznavati Boga, usrećio ga mirom i zadovoljstvom, kakvoga nikada prije

poznavao nije . . . A u zahvalu za sve to ponio se on, Badluk tako kukavno te je dopustio, da ga čarobnjak krivo optuži. Uvjeren bijaše, da je čarobnjak spleo tu spletku, jer je misionara mrzio i prijetio mu se krvnom osvetom.

Ipak se i neka okrutna sumnja uvukla u Badlukovo srce: »Zar nije svećenik sam priznao, da je odnio dijete u svoju kolibu?« — Iz ovih ga misli prene lavež psa, koji se približavao oborene glave.

»O Kimi, a gdje si se zadržao tako dugo?« potetoši Badluk svoga vjernoga psa. »Ali zašto si sâm amo došao? Gdje je Pjatuk i Voma? Zar nijesu one došle s tobom? Zar ne će doći, da se na polasku oproste sa mnom?«

Kimi kao da ne mari za tetošenje i pitanja svoga gospodara. Ne maše veselo repom niti poskakuje oko svoga gospodara, kako je to običavao, već okreće žalosno glavu prema brežuljku, gdje je ukopano nevino biće, kojemu bijaše i Kimi privržen. Bio je to neki ukor Badluku. Da je Kimi mogao u onaj čas progovoriti, spočitnuo bi svome gospodaru: »Zar tako kukavno ostavljaš svoga najvećeg dobročinitelja, da pogine u ledenom grobu? Doći, pođimo odmah, da ga oslobodimo!« Badluk je to razumio. Težak se boj bije u Eskimovoj duši. Što da radi? Što mu je sada prva dužnost? Hoće da slijedi psa, ali četa lovaca s poglavicom i čarobnjakom na čelu izađe u taj čas iz iglusa i udari ravno prema Badluku.

»Veliki lovče, je li sve spremno za odlazak?« upita starješina.

»Evo ih!« odvrati Badluk pokazujući na lađice. »Sve je spremno, čekamo samo tebe!«

Poglavica se okrene čarobnjaku i naloži: »Ogakute, sazovi blagonaklonost duhova, da nam lovina bude obilna!«

Čarobnjak se približi moru, raširi nad njim ruke i sazivaše svoje bogove: »Tajni i mogući dusi, koji nastavate vječni led, potjerajte naše lađe povoljnim vjetrom prema mnoštvu morževa!«

»Valatuk! Valatuk!« (Tako budi!) odgovore u zboru Eskimi podignuvši u vis svoje ostve.

»Duše neustrašivih boraca, nastradalih u lovu, duše, što ste iščezle u prošlost, vi, koje tumarate iznad neizmjernog mora, a da ne nađete počivališta niti pokoja, smilujte se našoj braći, našim ženama, vašim sestrama, našim psima (u očima poganskih Eskima psi su vredniji od vlastite djece), našoj izgladnjeloj djeci! Pritjerajte divljač do naših lađica, upravite naše ostve na bogati plijen i spasite nas od gladi!«

»Valatuk, valatuk!« povikaše jadni pogani uzneseni od ushićenja, što ih grlo nosilo.

»Bio nam dobar lov i naše neka barke tonu pod težinom tereta! Neka nam bijeli medvjedi podaju svoje toplo krzno i obilno meso; neka nam morževi dadu svoje šiljaste zube i skupocjenu kožu!«

»Valatuk, valatuk!« vikahu po treći puta lovci. Samo Badluk, Veliki lovac, šuti i neizmjerno žalostan upravi pogled prema bijelome brežuljčiću, gdje će na povratku naći tek lješinu svoga najboljega prijatelja .

Počeli se ukrcavati. Badluk zazviždi psu, da ga slijedi u čamac. Ali čudnovato, vjerno pseto nije htjelo poći s njim. Pomisao, da će ovaj puta morati da ode bez svoga miljenca psa, ražalostila je još više Eskima.

»Badluče, zar te tvoj pas ne će da prati?« upita začuđeno Amaluk, jedan od lovaca, koji je cijelu igru promatrao.

»Kako vidiš, ne će nikako da ide sa mnom!« reče Veliki lovac žalosno.

»Ovo ne sluti na dobro! Vjeruj mi, bit će velike nesreće!« odgovori praznovjerni Eskim. »Osim toga je upravo taj tvoj pas ove noći strašno zavijao. To sve naviješta nesreću i smrt.«

Badluk mu nije ni riječi na to odgovorio. Čemu još plaš ti i onako prestrašene i praznovjerne ljude?

Naskoro su lađice sjekle valove tamnoga mora nošene brzim veslima. Veliki je lovac stajao na provi slabe lađice podignuvši svoje ostve visoko. Vrebao je čas, kad će se pojaviti željno očekivani plijen. Dugo, vrlo dugo gledaše uzalud, dok mu neobični vrtlog u daljini ne privuče pažnje. Gleda pažljivo, možda se još vara . . . Ali ne, to mora da je morž. Nešto uzrujan od veselja nalaže odmah lovcima:

»Pozor! Brzo naprijed! U potjeru za moržem!« i pokazuje svojim ostvima crnu točku, koja je provirivala iz vode.

»Morž, morž!« kriknuše Eskimi uzneseni od radosti.

»Ne vičite toliko!« opominje Veliki lovac. »Jer gdje se pojavi jedan morž, tamo je sigurno i cijela družina . . . Slijedimo ga! . . .«

Oprezno, napetom pažnjom, ali podvostručenim silama i brzinom slijedili su lovci morža na njegovim nestalnim putevima. Nakon višesatnoga, mučnoga traganja ne bijaše ni traga ostalim morževima.

»To mora da je jedan izgubljeni, osamljeni morž, koji je zalutao od svoje skupine,« reče poglavica. »Veliki lovče, pogledaj, naši su već ljudi iznemogli! Utucimo bar ovoga što prije, da nam ne izmakne!«

Badluk posluša poglavicu bez oklijevanja. Prihvaća ostve, koje se sastojahu od dva dijela pa se mogle i rastaviti. Omjeri i munjevitom ih brzinom zatjera u morža. Koštani se šiljak otkine od drvena

drška, dok se željezo zadre duboko u životinju. Pogođeni morž odmah zaroni, ali dugačak trag na vodi pokazivaše lovcima, kuda plovi njihov plijen. Morž im više umaknuti ne će.

»Sjajan udarac, Veliki lovče!« pohvali poglavica Badluka.

Morž se divlje bacao i trzao, ali se ne mogaše osloboditi željezna šiljka. Za taj šiljak bijaše pričvršćen dugi remen, za koji su ljudi malo pomalo povlačili, dok nijesu morža privukli do svoje lađice.

Ogakut, vrač, htjede da odmah odigra svoju veliku ulogu. Nagne se preko lađe na morža i ispije nešto tople krvi, što je moržu iz rane tekla. Zatim baci nekoliko kapi prema nebu kao žrtvu dusima njihovih pređa. Pristupili su uto i lovački pomagači, koji su morža spretno svezali i privezali uz jednu od lađica, koje su ih slijedile.

Jedva se Veliki lovac postavio opet na svoje mjesto, da s kljuna lađe traga nepreglednim morem, kadli provire iz vode dvije crne mase, dva ogromna morža. Prije negoli je Badluk mogao baciti ostve, zarine veća životinja svoje metar dugačke kljove u rub barke. Barčica se zaljulja, a lovcima zaprijeti velika opasnost, da se svi izvrnu u more.

Na sreću se poglavica brzo snašao. Hitro pograbi bič od medvjeđe žile i počne nemilosrdno udarati po moržu. Oslijepljeni veliki sisavac brzo popusti, a Badluk ga brže bolje zakvači ostvima i pridruži njegovom nesretnom drugu, koji bi čas prije ubijen.

»Krasan nam se lov naviješta!« reče čarobnjak nasmijavši se i razvalivši svoja ogromna usta.« Ogakut znade udobrovoljiti duhove, da postanu skloni i tako sjajno pomažu kod lova!« Ali na ovu svoju pohvalu ne dobije ni riječi. Poglavica je šutio, a

Badluk je tragao dalje. Ovo je Ogakuta grizlo, ni riječi priznanja za njegovo veliko djelo, za sav sretni lov, što im ga je on priskrbio! . . .

»Pogledajte onamo!« upozoruje opet Badluk. »Gledajte onaj ledeni brijeg! Ne vidite li na njemu neke trome sjene, što se jedva povlače?!«

»Medvjedi, medvjedi!« povikaše lovci u velikom iznenađenju. Lađice se pod udarcima vesala zaputе odmah prema tom brdu. Čim se primakoše kopnu, opreme se lovci sjekirama, kopljima, ostvima, da ubijaju medvjede. Uzeše i čvrsto kamenje, kojim će ih vezati i do lađa dovući. Četvorica od pomoćnih lovaca moradoše ostati uz lađe, da ih čuvaju. Tako se zaputi četa hitrim koracima, da zasjedaju medvjedima.

»Brzo, prijatelji!« viče Veliki lovac. U oduševljenju hite svi glavom bez obzira za medvjedima. Nada u obilan lov, što će ga donijeti svaki hitac, zaslijepila ih posve. Veselili se već, kako će svaki od njih dodati svojoj zbirci po jedno krasno krzno.

Suvišno bijaše sokoliti dalje ljude. Prilike bijahu odveć zamamljive. Dvije medvjeđe obitelji, jedva koje tri stotine koračaja udaljene, grizle se žestoko međusobno. Po tragovima, što su ih ostavljali u snijegu, moglo se zaključiti, da su izvanredni primjerci.

U krvavoj borbi ne zamjećuju ni medvjedi odmah svojih neprijatelja. Zato bijaše toliko laglji posao za naše Eskime. Došuljaše se puzajući na kojih dvadeset koračaja. Badluk je vodio. U toj blizini skoči na noge, uzme ostan i baci ga u zvijer. Šiljak se zabode medvjedu za uho i prodre u glavu. U tili čas pade ta opasna zvijer i protegne se ledom. Ostali se medvjedi prestraše i smeteni dadoše se mumljajući u ludi bijeg.

»Na noge!« vikaše Badluk. »Nijedam nam umaći ne smije!«

»Dobra krv! Divnoga li lova!« kliktahu lovci. Životinje su bježale, ljudi su trčali za njima, ostani su zviždali, a sjekire dokrajčavale posao. U snijegu se valjahu već tri medvjeda u svojoj krvi. Ali pali medvjedi ne zanimahu više naših lovaca. Oni su progonili žive, da i njih umlate. Hitri medvjedi odmicali sve više, a lovci za njima glavom bez obzira. Ni poglavica ni čarobnjak nijesu opazili, kako su već daleko zašli. Daljina sama ne bi ih bila trebala uznemiriti, da ne prijete tom poluotoku velika ledena brda, koja tako samovoljno plivaju po tom mračnome moru.

Upravo, jer nijesu ni najmanje pomišljali na opasnost, to groznija ih stiže nesreća. Dok su ovako za medvjedima trčali, udari u njih tako silan dah studena vjetra, da ih sve odjednom povali na zemlju. Bijaše to neobičan potres uz groznu tutnjavu, kao da se cijela okolica kida u komade i ruši u bezdan.

Jedva što se osvijestiše i poustajaše, vine se iz njihovih grla užasan krik zdvojnosti i zapomaganja. Strava ih je obuzela, kad su vidjeli, da je u njihov poluotok udarila silna, visoka ledena stijena te ih jednostavno otcijepila od kopna i sada ih tjera pred sobom na otvorenu morsku pučinu. Blješteće ledene mase nadvile se s brda na njih poput krova prijeteći im smrću. Bili su si svijesni, da se može svaki čas odvaliti s visine koja ledena klisura, da ih zauvijek zakopa. S druge strane prijetilo im je more, jer je sudar brda i poluotoka digao do dvadeset metara visoke valove, koji su udarajući u maleni otok otkidali od njega komad po komad čvrsta tla. Zdvojno su gledali, kako im svaki čas nestaje sve više tla ispod nogu, a pomoći nijesu mogli ni

otkuda očekivati. Ostavili su lađe za sobom, a čuvari možda ni ne slute o njihovoj smrtnoj pogibelji.

Badluk gledaše tužno preda se. Mislio je na dva draga bića, koja željno očekuju njegov povratak, a možda ih nikada više vidjeti ne će: njegova seka Voma i Pjatuk. Još se više borio s mišlju na misi onara. Kolikogod je nastojao, da njega zaboravi, toliko jačom žestinom vraćale su mu se misli. Badluk naslućuje, da će i on morati ispaštati svojim životom nevinu smrt svećenika. Oni, koji su ga uhađali, koji su ga progonili, i oni, koji su dali kao on, da ga osude — svi će ti sada umrijeti, svi do jednoga.

Pogleda oko sebe. Poglavica je upravo nekim prezirom i nemarom očekivao smrt. Neki su lovci zurili tupo preda se, dok su drugi nemirno gledali naokolo očekujući još uvijek nenadani spas . . . Jedini se Ogakut stisnuo kao ranjena zvijer i predao očaju strašnoga grizodušja. Očima zuri u tajanstvenu prazninu poluotvorenih usana, zgrčenih pesti gleda nekim praznovjernim strahom u ledenu goru, koja ih još uvijek nemilosrdno tjera u sve bližu propast.

Otok se pod pritiskom brda sve više naginje, a naginje se i brdo sa svojim stijenama, ledenim klisurama. Hoće li se skoro koja ledena lavina otcijepiti i zasuti nesretnike? Toga su se najviše bojali. Ogakut je možda bolje od sviju spoznavao opasnost, ali kao da ga je neka tajanstvena sila držala prikovana, nije ni pokušavao, da se nesreći ukloni. Nitko nije više za njega mario, svaki je mislio samo na svoj spas.

Je li vrač osjećao, da su mu odmjereni časovi života? Možda, no lovci su držali, da je šenuo pameću, kad su ga vidjeli, kako prema jednoj klisuri diže ruke kao da želi zadržati neki silni teret. Uto

se prolomi tišinom britki prasak i zavije sve u prašinu ledene magle. Obezumljeni od užasa uzmakoše prestrašeni ljudi ne shvaćajući položaja, dok se oblak uprašenoga leda ne raspršio. Nadvijena se stijena otkinula i pala pokraj njih raspršivši se kao mlaz vodopada s vratolomnih visina.

Badluk ne zaboravlja svoje dužnosti. Odmah gleda, nije li tko od lovaca stradao.

»Tamo je ranjen jedan čovjek!« poviče Veliki lovac.

»Brzo u pomoć!« zapovijeda poglavica.

Sve pohiti k ranjeniku. Bijaše to čarobnjak, koji se previjao od boli. Krv mu je curila iz jedno dvadesetak zijevajućih rana, što mu ih usjekoše komadi rasprsnula leda. Ganut milosrđem nadvije se Badluk nad vrača i reče: »Samo odvažno, Ogakute! Došli smo ti u pomoć, i ne trebaš se ničega više bojati.«

»Ne žali me!« jecaše ovaj. »To je moja zaslužena kazna . . . Pjatuk, učinio sam to za te . . . Milost, milost! . . .«

Skupivši posljednju snagu podiže se, jer ga crv savjesti užasno mučio. I dižući se otvara usta te poviče:

»Svećenik je nevin! Ja sam ubio malu Linu! . . . Ja sam je odnio iz kolibe bijelčeve . . . zadavio je svojim rukama . . . ukopao iza svoga iglusa . . . Mrzio sam svećenika i htio ga maknuti . . . On je nevin, spasite ga! Oslobodite ga, da mogu mirno umrijeti . . .!«

Vrač htjede još nešto da reče pa nastojaše, da se više uspravi, jer ga davio mlaz krvi. Uto ga uhvati grč, trzne se, i njegovo se tijelo klizne u tren niz led u dubinu oceana. Odigralo se to tako brzo, da mu nitko nije mogao priteći u pomoć. Ljudi se prestrašeno pogledaše. Nitko se nije usudio prekidati tišine, dok poglavica napokon ne progovori:

»Mrtav je i primio je zasluženu kaznu. Ali će i nevin svećenik biti mrtav prije negoli se mi vratimo . . . Nevin osuđen, nevin pogubljen . . . To traži zadovoljštinu . . . naše živote.«

Nato prihvati riječ Badluk; on još nije zdvajao te reče:

»Iako se već nalazimo u rukama sigurne smrti, mi se smijemo i možemo nadati, da ćemo stići u svoje selo, jer se čudom možemo još uvijek spasiti. Neka nam oprosti Krist i neka nam se smiluje!«

»Krist neka nam se smiluje!« opetovahu ljudi na ledenom otočiću, kojim su plovili neizbježivoj propasti u susret. Čovjek goji tračak nade sve do smrti: kad ga na svijetu sve ostavi, obraća se molbama prema nebu.

Poglavica razmišljaše. Ljudi su očekivali od njega bar savjeta, ako im već ne može drugačije pomoći. To je on dobro znao pa zato ponovno ustaje i progovara:

»Kriste, mi smo mučili tvoga slugu ne znajući, da je nevin. Ako nas izbaviš iz ove pogibelji, svi ćemo u te vjerovati!«

»Svi ćemo u te vjerovati!« ponove lovci, uvjereni, da će im nebo pomoći. Badluk je silno ganut. Baci se na koljena i moljaše:

»Isuse, smiluj se našim bijednim dušama! Iskaži nam svoje milosrđe i pomoć! Svi ćemo biti tvoji!«

Sličnim riječima dali su i drugi lovci oduška svome srcu. Ovo ih pouzdanje toliko smirilo i ohrabrilo, da su protiv svake nade očekivali čudesan spas. I nijesu se prevarili. Vjetar je promijenio svoj smjer, a otočić se njihov otkine od groznoga ledenoga brda. Možda je tome pripomogla i morska struja. Bilo što mu drago, oni su gledali začuđenjem,

kako se ogromno brdo odmiče od njih na morsku pučinu, dok se njihov otočić približava sve više k obali.

Prve blijede zrake proljetnoga sunca zatitraše jedva vidljivo na obzorju. Ova ih nebeska pojava ushiti još više. Moć nade ih toliko obuze, da su bili već sigurni za svoj spas, sigurni, da će skoro doploviti do obale . . .

CRV SAVJESTI JE GROZAN

Dok su se one noći lovci spremali u lov, mnoge su žene sa zebnjom u duši gledale, kako im muževi i sinovi odilaze, a da ih možda nikada više vidjeti ne će. Cijelo je selo bilo silno uzrujano radi neobičnoga zavijanja pasa. Nigdje nijesu nalazili mira, mučile ih kobne slutnje.

Pjatuk je trpjela više nego itko drugi. Ona je dobro poznavala glas Kimijev, a Kimi je tako grozno zavijao. Ne naviješta li Kimi nesreću onoga, koga ona ljubi? Svakojake joj se moguće nesreće roje glavom. Ona misli i na misionara u ledenom grobu, na malu Linu, što je ležala iza njene kuće pod snježnim mrtvačkim velom. Grizodušje lomilo joj dušu. Oduzelo joj svaki san. Probdjela je u muci cijelo vrijeme do časa, kad su lađe otplovile.

Neprestano joj se pričinjalo, da čuje neki slabi, tugaljivi glasić iz noćne tišine. A čim bi zatvorila umorne oči, vidjela je djevojčicu, kako dršćućim glasom i sklopljenim ručicama moli pomilovanje.

Ovoga jutra nije pošla Pjatuk po svoju prijateljicu Vomu, da prisustvuje odlasku lovaca, da se oprosti s Badlukom. Izmučena grižnjom savjesti nije imala odvažnosti, da prođe pokraj groba, u kojemu je misionar nevin umirao. Naprotiv, ona se sakrila u svoju kolibu začepivši uši, samo da ne

čuje Kimija, koji je sve bolnije zavijao. I to bijaše uzalud. Žalobni je glas pseta prodirao ne samo u sve igluse do u njezinu kolibu nego i kroz začepljene njene uši.

Čas prije nego će lovci otploviti, prestade Kimi zavijati. Nije znala, zašto. Sa strahom je očekivala, kad će opet započeti. Ali se Kimi nije više javljao. Možda je otplovio sa svojim gospodarom? Pjatuk je odahnula, jer to bijaše za nju velika olakšica. Uostalom, čemu sav taj strah i te misli na misionara, čemu se ona uopće zanima za toga stranca? Zar nije on kriv njezinoj boli, što je Badluka odvratio od vjere njegovih predа? Zar nije on kriv, što joj se otac toliko protivi? Što se to nje tiče, da li bijelac živi ili pogine!

Dok je ona sebe ovako tješila, pojavi se na ledenom oknu neka sjena. Čas kasnije odvali se ledena ploča, što je zatvarala ulaz u iglu. Čarobnjakova se kći povuče od strave posve u kut i sakrije lice rukama, samo da ništa ne vidi. Strašno se prepala misleći, da se vratio duh Line. No brzo je umiri poznati mladenački glas. Bijaše to Voma, koja je pozva:

»Pjatuk! Što je to s tobom? Jesi li bolesna?«

»O, ti si to, Voma? Kako si me prestrašila!«

»Zar ti je čudno, što sam te došla upitati, zašto nijesi došla, da se oprostiš s Badlukom, kada je odilazio?«

Nije još Voma dorekla izreke, kad je Kimi počeo opet strašno zavijati. Voma se smete, jer u taj čas zamijeti na licu svoje drugarice grozan strah.

»Slušaj, slušaj!« jecala je Pjatuk. Kimi zavija i naviješta smrt . . .«

Vomi se napuniše oči suzama i odvrati:

»Pjatuk, pravo kažeš! Bog dragi znade, da li svećenik još živi! Ah, Pjatuk, vjeruj mi, on je nevin! Nikada on ne bi mogao takva što učiniti. On bijaše tako dobar, tako plemenit! On je toliko volio djecu i malu Linu...«

»Šuti, šuti! Ne izgovaraj mi toga imena!« poviče Pjatuk.

Vjetar napolju zazviždi i prevali na ulazu ledenu ploču, koju je Voma slabo prislonila. Vrtlog snijega provali na ulaz. Pjatuk vikne zastrašeno i problijedi.

»Što ti je?« upita je Voma približivši se svojoj prijateljici. »Pjatuk, ti sva dršćeš! Pjatuk, što ti je?«

Ali Pjatuk odgurne djevojku. Velike joj staklene oči zasjaše, kao da gleda prikazu i govori:

»Ona je ovdje... Zar je ne vidiš? Približava se k meni...«

»Tko se približava, Pjatuk? Zar ne vidiš, da je to snježna zapuha, što se na vratima uzvitlala?«

»Ne, ne! Slušaj, ona plače, ona još živi!.... Linu, mala Linu... Evo me, Linu, dolazim, idem odmah! ...«

Voma je gleda zaprepašteno. Misli, da joj je potamnio razum, pa je opet tješi:

»Ne, Pjatuk! Nitko ne plače! Ti buncaš! To je Kimi, što plače!...«

U taj čas izmače čarobnjakova kći iz iglusa; pojuri napolje. Iza iglusa se spušta u snijeg i poče odgrtati rukama drobljeni led kao luda. Kapi znoja probijahu joj čelo. Ruke su joj od oštrih, ledenih bridova krvarile. Tajanstvena se jama širila, kao da sebi želi iskopati grob. Nekoliko časaka kasnije ugleda Voma sva prestrašena ukočeno, smrznuto tijelo male Linu. Odmah pomisli na misionara i reče:

»Dakle je on doista nevin! Nevin osuđen, nevin zakopan u ledeni grob!« Uz ovo iznenađenje ušulja se Vomi u dušu i silan očaj, da je možda u ovaj čas i misionarevo tijelo isto tako ukočeno, nepomično kao tijelo ove djevojčice, što tu počiva. — »Tko je ukopao ovdje malu Linu?« pita Voma žestoko, da su joj od gnjeva podrhtavale usnice.

»Moj otac!« mucala je Pjatuk gotovo nesvijesno. »Mrzio je svećenika pa ga htjede maknuti odavle. Onda...«

Pjatuk ne doreče svojih riječi, a Voma navali na nju vičući uzrujano:

»Nesretnice! I ti si znala, da je svećenik nevin, i dopustila ovako podlo, da ga osude! Gdje ti je srce, gdje ti je duša!«

»Moj mi je otac rekao: Kad bude Badluk uvjeren, da je bijelac ubio dijete, on će se povratiti k tebi, i bit ćete sretni!«

Voma se od žestine zarumeni i reče: »Ne, Pjatuk, on te ne će više ljubiti, on će te strašno zamrziti, čim sazna, što si učinila. Ali pustimo sada te stvari! Pokušajmo odmah spasiti misionara! Možda još nije prekasno. Brzo Pjatuk!...«

Jednim se skokom dignu i polete kao bez duše prema iglu poglavice. Pjatuk uhvati kao pomamna za batić i udari po kobnoj ploči, što je visjela pred ulazom.

Jaki zvuci razlijegali se kao dan prije od iglusa do iglusa. Ledene se ploče pred ulazima opet odvaljivahu. Nekoliko časaka kasnije sakupilo se sve, što nije bilo otišlo u lov. Voma istupi sva dršćuća pred skupštinu i poviče: »Jučer ste osudili na smrt nevinoga. Pjatuk mi je priznala, da je njezin otac ukopao malu Linu. Vidjela sam na svoje oči tijelo djeteta. Ukopano je iza iglusa čarobnjaka. Ljudi, oslobodimo svećenika, dok je još vrijeme! Ne uči-

nimo li to, onda možemo strepiti i drhtati, jer će se srdžba Božja oboriti na nas!«

Kršćani su na te riječi usplamtili. Uhvatio ih je stid, što su tako lako povjerovali u krivnju svoga pastira; uhvatila ih je srdžba na zlikovca čarobnjaka. Odmah pojure prema malenoj kolibi, gdje bijaše uzidan svećenik. Potrčali su pače i pogani ganuti smilovanjem. Sve se natjecalo, tko će prije nevinoga osloboditi.

Došavši na lice mjesta stali su zaprepašćeni. Pred ledenim je grobom klečala djevojka i naslonila glavu na zid iglusa jecajući glasno:

»Oče, oče, jesi li još živ? Odgovori mi! Ja sam Pjatuk!... Govori! Reci jednu riječ, samo jednu... ja znam, da si nevin... Oprosti mi, oprosti!...«

Bilo da joj se pričinilo, ili joj je misionar uistinu odgovorio, ona najednom skoči od veselja i poviče: »Još je živ! Još je živ!« U toj uzrujanosti istrgne sjekiru jednome Eskimu i poče cijepati ledenu ploču upravo divskom snagom. Kraj nje je počeo i Kimi grebsti snijeg svojim šapama kao da se sa Pjatuk natječe, tko će prije osloboditi misionara. Lajao je i skičio od veselja, da su se ljudi samo čudili, jer toga još vidjeli nijesu.

ZAVJET POGLAVICE

Dok su se u selu zbivali ovi događaji, plovio je ledeni otočić, koji je nosio Badluka i njegove drugove, još uvijek morskom pučinom. Približavaše se doduše obali, ali po njihovom mnijenju odviše polako. Još uvijek kolebaše između nade i straha, jer opasnost nije još nikako minula. Vjetar i morska struja mogu se još svaki čas okrenuti, i tada im nema više spasa.

Čarobnjakova smrt potresla ih vrlo duboko. Razmišljali su o riječima i obećanju poglavice, da

će svi postati kršćanima, ako se spase. Sve ove okolnosti učinile ih šutljivima, zamišljenima, pa ni jedne riječi nije bilo čuti: ledeni otočić kao da nosi u polutami ljudske prikaze, koje nit govore nit se miču...

Badluka je mučila najviše jedna misao, hoće li još zateći misionara na životu, hoće li ga moći spasiti. Da si olakša duševne muke, potakne lovce kršćane, koji su s njime patili, da se pomole Bogu za što skoriji povratak u selo. Svi rado prihvatiše njegov prijedlog, jer je i njih savjest pekla, što su tako lakovjerno dopustili, da se nevin čovjek osudi.

Tišinu molitve prekida odjednom poglavica ushićenim poklikom:

»Badluče, ako me oči ne varaju, evo nam se približuju naše lađe!«

Tako bijaše. Dvojica od one četvorice Eskima, koji su ostali, da čuvaju lađe, pošli su, da ih traže. — Nije dugo potrajalo i brodolomci se popeše u svoje barčice. Tako su za kratko vrijeme prispjeli na mjesto, gdje su ih očekivala ostala dva čuvara.

»A sada brzo put sela! Podvostručimo brzinu svojih vesala, treba nam spasiti nevinog čovjeka!« poviče starješina.

Ovaj nalog bijaše suvišan. Grozničavom se žurbom prihvatili ljudi vesala već prije zapovijedi starješine. Nijesu više plovili, oni su letjeli sivim morem, dok se svima nametalo jedno te isto pitanje: »Hoćemo li stići u pravi čas, da spasimo jadnog svećenika?...«

Pristali su napokon uz obale sela. Brzo baciše vesla i poskakaše iz lađe ne mareći ni za plijen ni za oružje. Potrčali su prema ledenom grobu, što su ih noge nosile. Badluk je jurio upravo mahnito. Želio je, da što prije spasi svoga dobročinitelja, misionara.

Ali kolikog li zaprepašćenja! Samo razvaljeni komadi leda pokazivahu još mjesto, gdje bijaše grob, gdje je nevina žrtva stradala. Što to znači, pitali se lovci u čudu. Gledaju zapanjeni ne vjerujući svojim očima. Od iznenađenja nitko ni riječi ne govori. Pohite brzo k prvom iglusu, da pitaju, što se to zbilo. Ali iglu je prazan, u njemu ni žive duše. Hite drugoj ledenoj kolibi. I ta je prazna. Praznu nalaze i treću, četvrtu ... sve kolibe redom. Uhvati ih praznovjerna groza u tom izumrlom selu bez ijednoga stanovnika. Da se nijesu ljudi od kakva užasa razbježali ledenom ravnicom i tamo poginuli? Da ih nije stigla zaslužena kazna radi nevine smrti? ...

Starješina stoji bez riječi, bez savjeta, bez zapovijedi. Stoji i zuri u ljude kao da sanja. Idu naprijed. Približuju se misionarevu iglusu i novosagrađenoj kapelici. Badluk kao da nešto čuje. Naćuli uši i promuca:

»Ljudi, stanite! Ne čujete li neko tajanstveno pjevanje, ili me možda samo sjetila varaju?«

Poglavica krikne: »Badluče, jao nama! Čujem duhove, kako pjevaju ... oni će nam se osvetiti!« I ne htjede ni maknuti s mjesta. No Badluk ne mari više za poglavicu, on pohiti prema kapelici. Stane na ulazu. Ne vjeruje svojim očima. Misli da sanja, jer vidi svećenika pred oltarom umotana u medvjeđe krzno — ali silno blijeda, kao da je došao s drugoga svijeta. Kapelica je puna ljudi, pjevaju i mole. Samo jedna djevojka kleči kraj misionara, pokrila lice rukama i glasno plače. To je Pjatuk.

Međutim nadođe i poglavica. Ne mari ni za ljude ni za pjevanje već udari ravno kapelicom do oltara k misionaru i poviče glasno:

»Slugo Božji, mi znademo, da nijesi kriv zločina, za koji smo te osudili. Sretni smo, što te nađosmo živa. Tvoj je Bog osvetio i kaznio tvoga neprijatelja, jer prije negoli je umro, priznao je svoj zločin i izjavio, da si nevin.«

»Bog se smilovao njegovoj duši!« prošapće svećenik.

»Još više!« nastavi starješina. »Krist nas je čudom spasio od sigurne smrti. U toj pogibelji obećasmo, da ćemo vjerovati u nj, ako stignemo živi u svoje selo. Čim se oporaviš od zlokobnih posljedica tamnoga groba, poučit ćeš nas u pravoj vjeri. A kad naučimo sve, polit ćeš naše glave vodom, što daje život vječni.«

Nadnaravna upravo radost zasja na licu svećenika.

»Hvala Bogu!« šapne ganut. »Da sam morao i stotinu puta više pretrpjeti, da doživim ovaj čas, trpio bih od srca rado!«

Međutim se Badluk približi k Pjatuki pruživši joj ruku na pozdrav. Ali djevojka ga žalosno odgurne i reče:

»Udalji se od mene, Badluče, jer nijesam više vrijedna tvoje pažnje! Znala sam, da je misionar nevin, vidjela sam na svoje oči, kako je moj otac ubio i zakopao malu Linu, a ipak sam šutjela i dopustila, da osude nevinoga.«

Badluk je pogleda. Ogorčenje i srdžba zasja u njegovim očima. Ošine je prezirnim, vatrenim pogledom i okrene se od nje zauvijek. Da bi Pjatuk imala tako himbeno, podlo srce, da može biti tako okrutna, toga on nije slutio. Pjatuk više za njega ne postoji!

Svećenik to opazi, zovne Badluka te mu blago progovori:

»Badluče, moj dragi prijatelju, ne sudi odviše strogo! Njezina je najveća krivnja u tome, što te je slijepo i odviše voljela. Ne zaboravi, da je ona ipak imala toliko snage te je krivnju još na vrijeme priznala. Njoj imadem da zahvalim svoj život, ona me spasila.« Nato se okrene prema Pjatuki i reče: »Dođi amo! Krivnja tvoja je zaboravljena! Opraštam ti od srca rado pa želim, da ti i Badluk sve oprosti: Badluče, uzmi njenu ruku!...«

SLAVLJE

Dani i tjedni su prolazili u grozničavim pripravama za velike svečanosti. Misionar je pripravljao ljude za sv. krštenje, poučavao ih u vjeri po cijele dane. Bližio se naime Uskrs, a on je upravo taj dan odabrao za krštenje svoje djece.

Pjatuk i Voma radile su neprekidno čitave sedmice čisteći i ukrasujući kuću Božju. Badluk je opet pošao sa nekim svojim prijateljima pače i u Doobant-Lake po svijeće i papirnate vijence. Nabavili su u malom bazaru trgovačke poslovnice sve, što se samo nabaviti moglo. Svi su željeli, da to bude nezaboravni. najsvečaniji dan u njihovom životu, pa nijesu štedili ni troška ni truda.

Osvanu predvečerje Velike subote. Zvona male misijske kapele sv. Terezije odzvanjala su svečano kao nikad prije. Kapelica bijaše ukrašena papirnatim vijencima, plivala je u moru svijetla mnogobrojnih svjećica: to bijaše za te priproste ljude više negoli raj zemaljski. Djeca se jednostavno nijesu snalazila, bijaše tu igranja i poskakivanja baš kao onaj dan, kada su na Cvjetnicu pratila Isusa svečano u Jerusolim.

Cijelo se selo skupilo u veliku povorku, koja se polagano primicala kapelici. Na čelu joj bijaše

poglavica plemena, seoski starješina, a nosila su ga četiri jaka lovca na pobjedničkom štitu. Zaogrnut je svečanim bijelim plaštem svoga dostojanstva, onim istim plaštem, preko kojega je imao proći svećenik, kad bijaše osuđen na smrt.

Iza njih je išla Pjatuk u sjajnom odijelu, okružena od ostalih žena, koje su imale primiti sv. krštenje. Tolike radosti i sreće nije još nikada doživjela, a to joj se i na licu odrazivalo, pa je gledahu kao neku nadnaravnu pojavu.

Zatim se redahu lovci, koji su se tako čudesno spasili iz sigurne smrti na onom sudbonosnom otoku. Svi su ostali vjerni svom obećanju, da će se obratiti Kristu. Desnom rukom držahu visoko prema nebu svoje ostane baš kao što čine u najsvečanije dane svoga plemena.

Povorku su završavali kršćani u svojim šarolikim odijelima. Bijahu tako radosni i sretni, te se činilo, da im se noge ne dotiču više zemlje. Predvodio ih je Badluk.

Svećenik im pođe iz kapelice u susret. Teško je još hodao. Manjkala su mu i dva prsta na lijevoj ruci, što mu se one kobne noći smrznula u ledenom grobu i otpala. Sada je sve zaboravljeno: sjeme mora umrijeti, da nikne na novi život.

Koji su imali primiti sv. krst, poredali su se u nizu sa svojim kumovima. I kad je svećenik lijevao na njihova čela krsnu vodu, upravo je drhtao od uzbuđenja i radosti. Nikada se nije nadao, da će moći obratiti cijelo ovo selo vrlo ponosnoga plemena Linak, a sada je evo djelo dovršeno u tako kratko vrijeme. Žrtva njegova života, mučeništvo u ledenom grobu, sazvalo je tim ljudima milost s neba. Tu je opet spoznao onu istinu naše svete vjere: žrtve i molitve obraćaju pogane, orose ih milošću obraćenja.

Iza krštenja pristupi k oltaru Badluk sa svojom vjerenicom Pjatuk, da im misionar blagoslovi vezu života.

Kad je misionar htio da progovori svojim novoobraćenicima, kad je vidio, kako su se prignule njihove glave, kako se svi spustiše na koljena, obuze ga toliko ganuće, da je jedva mogao izgovoriti riječi: «Djeco draga, ja sam sretan!« Na to mu navriješe suze na oči, koje mu oduzeše svaku riječ.

Silno oduševljenje zahvati vjerno Kristovo stado. Toliko je sve potreslo te tvrde, inače surove ljude, da su pohrlili k misionaru, prihvatili ga i položili kao svoga poglavicu na slavodobitni štit i nošahu ga u povorci uz poklike veselja i radosti cijelim selom. Bijaše to slavlje, kakva još nikad nije vidjela zemlja Baffinova, slavlje osakaćenog svećenika, koji je obratio pleme Linak svojim žrtvama i molitvom.

S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju Isusovci u Zagrebu.

Urednik: **A. Vizjak D. I.** — Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove, Zagreb: **A. Alfirević D. I.** — Tisak Narodne tiskare, (R. Vedo) Zagreb, Palmotićeva 3.

MISIJSKA
BIBLIOTEKA

IZLAZI :

u veljači — travnju — lipnju —
kolovozu — listopadu — prosincu

PRETPLATA :

Godišnje 6 dinara

Pojedini broj 1 dinar

Broj Pošt. čeka 35.627

NARUDŽBE PRIMA :

Uredništvo »Katoličkih Misija«

Zagreb I/147

Palmotićeva ulica 33